

Nagyböjt I. hete

Kedd

Iz 55,10-11 * Mt 6,7-15

„Azt hiszik ugyanis, hogy akkor nyernek meghallgatást, ha sokat beszélnek.”

Jézus szavai egy lényegében pogány alapállást lepleznek le, amely bennünket is kísért: azt a fajta imádkozást, amikor az ember mintegy el akarja fárasztani szövegével az istenséget, hogy az rábólintson a kérésére (*fatigare deum*). A kiindulópont hibás: az ember úgy képzei, hatást kell gyakorolni Istenre, meg kell mondani neki, hogy mit tegyen, s végül „meg kell dolgozni”, hogy teljesítse az ember kívánságát.

Ezzel szemben Jézus a Miatyánkkal olyan imádságra tanít, amelyben mi hangolódunk rá Isten akaratára, és horizontunk az ő méreteire tágul. Jézus nem azt akarja, hogy tájékoztassuk a mennyei Atyát, mire is van szükségünk: jobban tudja azt, mint mi magunk, hanem hogy apró-cseprő gondjainkat, kérésünket emeljük bele abba az egyetlen kérésbe: *„Legyen meg a te akaratod.”*

Amíg itt a földön élünk, szükségünk van szavakra, hogy Istent megszólítsuk. A szavak azonban nem önmagunkban hatnak, mint a ráolvasás varázsigéi, hanem csak annyit érnek, amennyit hordoznak belőlünk magunkból – *a szív bőségéből szól a száj*. Felőtt keresztény élet nem képzelhető el saját szavainkkal megfogalmazott, bensőnkől fakadó imádság nélkül. Jézus maga adott erre példát, amikor magányos helyeken éjszakákat virrasztott át Atyja imádságában. A szentekről is feljegyezték, hogy hosszú órákat töltöttek imádságban, úgy, hogy az idő szinte megszűnt számukra. S ahogy a lélek egyre feljebb emelkedik, úgy maradnak el egyre jobban a szavak, hogy átadják helyüket a csendes szemlélődésnek, az Isten előtt való egyszerű jelenlétnek, melyben megtapasztalhatjuk a boldog színelátás előízét.

Ne feledjük azonban, hogy Jézus nem módszert, hanem egy kötött szövegű imádságot adott tanítványainak, mint minden imádság mintáját. Saját szavainkkal mondott imádságaink csak akkor lehetnek valóban imádságok, ha van közük a Miatyánkhhoz, ha belőle nőnek ki, illetve ha belenőnek.

Nem szabad éppen ezért lebecsülni a többi kötött szövegű imát sem, melyek több száz vagy ezer évvel ezelőtt születtek. Amikor az Egyház ajkunkra adja ezeket, úgy tesz, mint az édesanya, aki beszélni tanítja gyermekét. Ne szégyelljünk tanulni belőlük: személyes imádságunkat éltető forrás, kimeríthetetlen kincsesár lesznek, s mind-mind ahhoz segítenek, hogy ne Istent akarjuk saját méreteinkhez igazítani, hanem mi tágítsuk szívünket-lelkünket az ő világának méreteire.